

Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie walki z dopingiem w sporcie rekreacyjnym

(2012/C 169/03)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

1. PRZYWOŁUJĄC:

1. Plan prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2011–2014 ⁽¹⁾, przyjęty dnia 20 maja 2011 r., w którym podkreślono, że walka z dopingiem jest kwestią priorytetową, oraz na podstawie którego ustanowiono grupę ekspercką ds. walki z dopingiem.
2. Białą księgę Komisji na temat sportu z dnia 11 lipca 2007 r. ⁽²⁾, która wzywała wszystkie podmioty odpowiedzialne za zdrowie publiczne do uwzględnienia aspektów dopingu będących zagrożeniem dla zdrowia, oraz komunikat Komisji z dnia 18 stycznia 2011 r. na temat rozwijania europejskiego wymiaru sportu ⁽³⁾, w którym stwierdzono, że doping jest nadal znaczącym zagrożeniem dla sportu oraz że stosowanie środków dopingujących przez sportowców-amatorów stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia publicznego i wymaga działań zapobiegawczych, w tym także w klubach *fitness*.
3. Fakt, że celem Unii Europejskiej w dziedzinie sportu jest m.in. ochrona integralności fizycznej i psychicznej sportowców, w szczególności tych najmłodszych.

2. BĘDĄC ZDANIA, ŻE:

1. Doping w sektorze sportu rekreacyjnego i w placówkach sportu rekreacyjnego, takich jak kluby *fitness*, jest w państwach członkowskich UE istotnym problemem, który:
  - stanowi zagrożenie dla zdrowia poszczególnych osób stosujących doping,
  - stwarza zagrożenie dla ludzi przebywających w bezpośrednim otoczeniu osób stosujących doping,
  - szkodzi opinii sportu rekreacyjnego,
  - łączy się z negatywnymi zjawiskami społecznymi, w tym z nielegalną działalnością polegającą na handlu substancjami dopingującymi,
  - dotyczy w szczególności młodzieży.
2. Wiedza o dopingu w sporcie rekreacyjnym, w tym o jego zakresie, wadze problemu oraz skutecznych środkach zapobiegania mu, edukacji, kontroli, karaniu i leczeniu z nadużywania substancji, zarówno w UE, jak i na forum międzynarodowym, jest niewielka ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 162 z 1.6.2011, s.1.

⁽²⁾ Dok. 11811/07.

⁽³⁾ Dok. 5597/11.

⁽⁴⁾ Wśród najnowszych badań na ten temat znajdują się projekty sieciowe dotyczące dopingu w sporcie rekreacyjnym współfinansowane w ramach działań przygotowawczych w dziedzinie sportu z 2010 roku „*Fitness przeciwko dopingowi*” i „*Strategia na rzecz powstrzymania użycia sterydów*”.

3. Choć współpraca międzynarodowa na rzecz walki z dopingiem w sporcie wyczynowym jest dobrze rozwinięta, współpraca związana z walką z dopingiem w sporcie rekreacyjnym, zarówno między państwami członkowskimi UE, jak i między innymi państwami, jak dotąd jest ograniczona.
4. Walka z dopingiem w sporcie rekreacyjnym nie powinna odwracać uwagi od walki z dopingiem w sporcie wyczynowym, lecz powinna raczej uzupełniać wysiłki na rzecz zapewnienia czystego i bezpiecznego otoczenia do uprawiania sportu na wszystkich poziomach.
5. Choć głównym powodem stosowania dopingu w sportach wyczynowych jest poprawa wyników, badania wskazują, że stosujący doping w sporcie rekreacyjnym robią to także z innych powodów, od dbałości o wygląd poprzez budowanie poczucia własnej wartości po przeżywanie stanów euforycznych po zażyciu substancji dopingujących; z badań tych wynika również, że problem dopingu w sporcie rekreacyjnym należy najpierw zrozumieć, a następnie podjąć odpowiednie środki.
6. Choć Światowy kodeks antydopingowy (zwany dalej „kodeksem”) skupia się na walce z dopingiem w sporcie wyczynowym na szczeblu międzynarodowym i krajowym, w kodeksie tym stwierdza się też, że krajowe organizacje do walki z dopingiem mogą przetestować przepisy antydopingowe w odniesieniu do zawodników na szczeblu rekreacyjnym oraz weteranów sportu, ale nie wymaga się od tych organizacji stosowania w przypadku wspomnianych zawodników wszystkich aspektów kodeksu; zamiast tego mogą one ustanowić specjalne, niebędące w sprzeczności z kodeksem ⁽⁵⁾, przepisy krajowe dotyczące kontroli dopingu u sportowców biorących udział w zawodach na szczeblu niższym niż międzynarodowy lub ogólnokrajowy.

3. WZYWAJĄ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE DO:

1. Zachęcania do opracowywania programów edukacyjnych, kampanii informacyjnych lub innych środków zapobiegawczych odnoszących się do dopingu w sporcie rekreacyjnym i związanych z nim zagadnień oraz wnoszenia wkładu w opracowywanie tych środków, które mogłyby mieć zastosowanie w ruchu sportowym, w sektorze *fitness*, w systemie edukacji i w sektorze opieki zdrowotnej.
2. Propagowania ścisłej współpracy między organami publicznymi, ruchem sportowym i sektorem *fitness*, np. w drodze wymiany informacji o występowaniu problemu i zapobieganiu mu, opracowywania wspólnych projektów, wytycznych i regulacji dotyczących walki z dopingiem w sporcie rekreacyjnym.

⁽⁵⁾ Światowy kodeks antydopingowy, Światowa Agencja Antydopingowa, 2009, s. 126 (załącznik I, definicje: sportowiec).

3. Zachęcania do adekwatnego i skutecznego przepływu informacji i współpracy między organami krajowymi i międzynarodowymi zajmującymi się pewnymi aspektami doping w sporcie rekreacyjnym oraz dochodzeniami i karaniem nielegalnej sprzedaży i rozprowadzania substancji dopingujących, w tym między organami odpowiedzialnymi za sport, walkę z dopingiem, zdrowie, edukację oraz policją i organami celnymi.
4. Propagowania ram prawnych umożliwiających przedsięwzięcie skutecznych i odpowiednich środków krajowych w zakresie dochodzeń i karności za produkcję substancji dopingujących, handel nimi, ich rozprowadzanie i posiadanie w ramach sportu rekreacyjnego, tak by ograniczyć dostępność i stosowanie tych substancji w placówkach sportu rekreacyjnego, takich jak kluby *fitness*, np. poprzez środki kontroli i inne im podobne.
5. Wspierania wysiłków WADA (Światowej Agencji Antydopingowej) na rzecz opracowania skutecznych ram współpracy z Europolem, Interpolem, Światową Organizacją Celną, branżą farmaceutyczną i innymi stosownymi podmiotami międzynarodowymi, by ograniczyć dostępność substancji dopingujących, które mogą być stosowane zarówno w sporcie wyczynowym, jak i rekreacyjnym.

4. ZGADZAJĄ SIĘ:

Podkreślając, że należy traktować priorytetowo inicjatywę określone w planie działań w zakresie wkładu UE w proces przeglądu Światowego kodeksu antydopingowego – na rozszerzenie mandatu grupy eksperckiej ds. walki z dopingiem ustanowionej na podstawie planu prac UE w dziedzinie sportu na lata 2011–2014 przez dodanie następującego działania: „Gromadzić, także dzięki współpracy ze stosownymi zainteresowanymi stronami, wzorce postępowania w zakresie walki z dopingiem w sporcie rekreacyjnym w państwach członkowskich UE, między innymi związane z zapobieganiem dopingowi, edukacją, kontrolą i środkami z nią powiązanymi oraz leczeniem z nadużywania substancji dopingujących, a także na podstawie tych wzorców, do

końca roku 2013, przedstawić listę zaleceń dotyczących walki z dopingiem w sporcie rekreacyjnym, które mogłyby zostać zastosowane zarówno na poziomie unijnym, jak i krajowym”.

5. ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI EUROPEJSKIEJ, BY:

1. Na podstawie wcześniejszych prac w tej dziedzinie rozpoczęła badania mające na celu opracowanie naukowych podstaw strategii zwalczania doping w sporcie rekreacyjnym, w tym poprzez gromadzenie informacji o stosowaniu substancji dopingujących w sporcie rekreacyjnym w państwach członkowskich UE.
2. Promowała i wspierała wymianę wzorców postępowania w UE w odniesieniu do walki z dopingiem w sporcie rekreacyjnym, między innymi przez wspieranie międzynarodowych kampanii informacyjnych i upowszechnianie wyników przedsięwzięć w zakresie walki z dopingiem wspieranych w ramach działań przygotowawczych w dziedzinie sportu oraz wyników wszelkich przyszłych przedsięwzięć dotyczących doping w sporcie rekreacyjnym. Wymiana wzorców postępowania może być powiązana z:
  - edukacją, informacją i podnoszeniem świadomości społecznej,
  - testami antydopingowymi w sporcie rekreacyjnym,
  - leczeniem nadużywania substancji dopingujących w sporcie rekreacyjnym,
  - etykietowaniem i kontrolą składu suplementów diety, by uniknąć nieświadomego przyjmowania substancji dopingujących,
  - środkami ustawodawczymi, które okazały się skuteczne w walce z dopingiem w sporcie rekreacyjnym w niektórych państwach członkowskich UE.